

EVITA

TWARDZIK

MAJ MA RÁD

Nie každá
túžba má byť
naplnená.
Ani vtedy, keď idete
cez mŕtvolý.

Evitovky

Evitovky

TE wardzik vita

ISBN 978-80-8254-122-2

Maj ma rád

Evitovky

Všetky deti prichádzajú na svet
sprevádzané veľkou bolesťou.
Všetky deti prichádzajú do sveta
plného bolesti.

Všetky deti prichádzajú na svet
s plačom.

Lebo Boh – ich mama a otec v jednom
z večnosti – sa im stratil.

Nechal im mamu a otca, ktorého si
vybrali vo večnosti.

A ich láska, láska toho otca
a mamy, aj tá k deťom,
aj tá vzájomná, nemusí byť
vždy absolútne dokonalá.

Prológ

„Predstav si, že si na púšti,” povedal.
 „Dobre,” povedala som ja.

Ležiaca.

S bosými nohami vyloženými na jeho nahých
 stehnách.

S jeho rukami na mojich nahých stehnách.

A s vankúšom neurčitej farby pod hlavou.

„Máš?” skontroloval ma.

Prikývla som.

„A zrazu vidíš kocku.“

„Vidím kocku.“

„Povedz mi, aká je tá kocka, ktorú vidíš.“

„Môže byť akákoľvek?“

„Áno,“ prikývol, „opíš ju presne tak, ako ju na tej púšti vidíš.“

„Je veľká.“

„Aká veľká?“

„Veľká asi ako pyramída v Egypte.“

„Čože?“ zasmial sa.

„Presne taká. Strašne veľká.“

„A z akého materiálu je tá kocka?“

„Z toho kameňa, čo sa na slnku tak trbliece, vieš?“

„Kremeň.“

„Áno, kremeň,“ spokojne som sa usmiala. „Tak z kremeňa je tá kocka, ktorú vidím.“

Zdvihol moju nohu k svojim perám a pobozkal ju. Raz, dvakrát, trikrát. Robil to sústredene, ako-by chcel perami na mojej pokožke niečo nakresliť, namaľovať, nechať tam nejaké znamenie.

Pozorovala som ho bez žmurknutia.

Aby bola pamäťová stopa dokonalá.

„Takže je nepriehľadná, nevidíš do nej,“ povedal potom, keď moju nohu zas položil späť na posteľ.

„Ani trochu do nej nevidím. Je veľká, trbliece sa na slnku a totálne ma fascinuje.“

„Tak sa pri nej cítiš? Fascinovaná?“

„Hej. Nemôžem od nej odtrhnúť oči.“

Chvíľu sa na mňa pozeral. Pobavene.

„Ako sa tam tá kocka dostala?“ spýtal sa.

„Čo ja viem?“ zasmiala som sa.

„Nesmej sa, je to súčasť hry,“ povedal vážne. „Ako sa tam dostala? Čo ti napadne ako prvé?“

„Postavili ju tam staré civilizácie. A ja som ju objavila ako prvá. Prvá na celom svete.“

„Zaujímavé.“

„Tak to je.“

Pravou dlaňou mi vošiel medzi stehná. Stisla som ich k sebe, aby nemohol rukou hýbať, a on sa usmial.

„A teraz si predstav, že kráčaš po tej púšti ďalej,“ povedal, keď som stisk povolila a on sa dlaňou vrátil na koleno.

„Asi mi je veľmi teplo.“

„To teraz nerieš. Nie je ti teplo, nie si hladná ani smädná.“

„Som éterická bytosť?“

„Je to hra, maličká, sústred sa.“

„Dobre.“

„Predstav si, že ideš po tej púšti a zrazu vidíš koňa.“

„Koňa?“

„Koňa.“

„Chceš asi vedieť, ako vyzerá kôň, ktorého vidím, však?“

„Presne to chcem vedieť.“

„Je biely.“

„Takže biely.“

„Veľmi dobre stavaný. Má hustú hrivu a veľké oči. Ide z neho pokoj. Akoby ma na tej púšti čakal. A tie

oči má múdre. To sa mi zdá čudné – kôň a také múdre oči.“

„Páči sa ti ten kôň?“

„Áno. A vôbec sa ho nebojím.“

„Inak sa koní bojíš?“

„Mám pred nimi rešpekt.“

Pozeral mi do očí a trochu naklonil hlavu. Tak, ako ju nakláňajú deti, keď počúvajú niečo, čo ich úplne pohltí, na čo sú absolútne sústredené. Tak, že aj pusu trochu otvorila.

„Si pekný,“ povedala som len tak na okraj.

Lebo bol.

Pekný.

S tými čiernymi kučerami na čele.

„Čo urobíš s tým koňom?“

„Ako to myslíš?“

„Vidíš toho koňa na púšti. Si tam len ty a ten kôň. Čo urobíš?“

„Idem k nemu. Pohladkám ho.“

„Kde?“

„Po hrive.“

Mlčal.

„Asi mu aj niečo pekné poviem. Vieš, také tie veci, čo sa hovoria zvieratám, keď sa ti páčia.“

Prikývol.

„A hlavne – tento kôň sa na mňa stále díva. Tými múdrymi očami.“

Znovu prikývol.

„A potom?“

„Čo a potom?“

„Čo urobíš potom?“

„No potom idem ďalej po tej púšti, nie? Hra sa neskončila.“

„Ideš ďalej sama?“

„Prečo sa pýtaš?“

„Lebo toho koňa si môžeš vziať so sebou.“

Zamrvila som sa.

„Nechcem si brať koňa so sebou.“

„Takže ho tam necháš.“

„Hej.“

„A ako sa cítiš, keď ho tam nechávaš?“

„Normálne sa cítim, dobre.“

Znovu som sa zamrvila.

„Veď on je v pohode, nie? Myslím ten kôň.“

„Je to tvoja predstava, všetko je tak, ako povieš ty.“

„On asi ani nechce ísť so mnou.“

„Ako vieš?“

„Nie som si istá, len to tak hovorím.“

Trochu odsunul moje nohy, aby sa mohol pohnúť, a rýchlym švihom sa naklonil nad moju tvár. Pobožkal ma na pery, chtivo a majetnícky, páčilo sa mi to a bozk som mu opätovala. Bozkával ma stále. Trochu ako šialený. Uprostred pokojného rozhovoru.

On bol taký.

Trochu šialený.

My spolu sme boli šialení.

Keď sa mi panva automaticky nadvihla a rukami som mu vošla do kučier, prestal. Odtiahol sa tak rýchlo, ako sa nado mnou objavil. A hlasno dýchal.

Hovorím, bol trochu šialený.

„Čo bude ďalej?“ spýtala som sa.

„Búrka.“

„Ako, prosím?“

„Oproti tebe sa valí púštna búrka. Vyzerá dosť hrozivo.“

„Tak to je koniec hry?“

„Vôbec nie. Musíš mi len povedať, čo urobíš.“

„Čo sa dá robiť na púšti, keď sa na teba valia tony horúceho piesku vo vetre?“

„Je to tvoja predstava, maličká.“

„Dobre.“

„Môžeš zavrieť oči. Možno ti to pôjde lepšie.“

„Chcem sa dívať na teba.“

„Takže, čo urobíš?“

„Ľahnem si na zem a prikryjem sa dekou.“

„A tak búrku prečkáš, áno?“

Pomaly, nepresvedčivo som pokývala hlavou.

„Tú deku som mala akože v ruksaku, dobre?“

„Dobre.“

„Áno, presne to urobím. Piesok sa preženie ponad mňa, ja potom vstanem, oprášim sa a idem ďalej.“

Prikývol a prstom mi po nahom bruchu kreslil ornamenty.

Alebo neviem čo.

Čokoľvek by tam nakreslil, namaľoval, vytetoval, boli by to ornamenty.

„Kráčaš teda ďalej.“

„Keď to hráš s inými ľuďmi, berú si toho koňa so sebou?“ spýtala som sa rýchlo.

„Väčšina ľudí si v tejto hre berie koňa so sebou.“

„Hm.“

„Ale ty nie si väčšina.“

„A čo uvidím ďalej?“

„Prídeš k moru.“

„To je super.“

Usmial sa.

„Áno?“

„More je najlepšia vec na svete.“

Usmial sa ešte viac.

„Tak povedz, čo urobíš, keď zbadáš to more.“

„Okúpem sa v ňom. Vyzlečiem sa a plávam, kúpem sa, úplne radostne.“

„A ako sa cítiš?“

„Som šťastná.“

„Rozmeň to na viac prídavných mien.“

„To treba?“

„Na konci uvidíš, že tie prídavné mená sú dôležité.“

„Tak dobre.“

Čakal. Trochu viac zvedavo ako na ostatné odpovede.

„Cítim sa slobodná. A veselá. A plná energie. Vo svojom živle.“

Prikývol.

A potom sa podozrieavo spýtal:

„Poznáš tú hru, maličká?“

„Nepoznám, povedala by som ti to.“

„Tak vyjdi z mora a obleč sa.“

„Už musím?“

„Už musíš.“

„Och jaj.“

Odhrnula som kúsok paplóna, čo mi zakrýval miesta, ktoré som inak nosila pod nohavičkami, a sadla som si.

„Idem cikať,“ povedala som.

Ako dieťa.

Bosými nohami som prebehla do jeho kúpeľne, bola tesne vedľa spálne, tak ako to vždy chcel, odkedy to videl v puberte v amerických filmoch.

Bola čistá.

Sterilne čistá.

Extrémne čistá.

Tak extrémne, ako bolo špinavé to, že ja v nej sedím na záchode a cikám.

Neznášala som byť sama v tej kúpeľni.

Už prvýkrát, keď som do nej vošla, som v nej mala zlý pocit.

Zo seba.

„Keby to bolo žriebätko, tak si ho so sebou vezmem,“ povedala som.

Stále sedel opretý o stenu za posteľou.

A ja som znovu ležala.

Moje nohy cez jeho stehná.

Jeho ruky na mojich stehnách.

Prižmúril oči.

Mlčal.

„Tak čo teraz, keď som sa už okúpala?“

„Teraz sa musíš rozhodnúť,“ povedal.

„Rozhodnúť sa, čo chcem vidieť?“

„Nie. Musíš sa rozhodnúť, či budeš ďalej kráčať doprava, alebo doľava.“

„Doprava.“

„To bolo rýchle rozhodnutie.“

„Určite idem doprava,“ zopakovala som.

„Takže kráčaš.“

„Áno, popri mori. Mám celkom jasnú predstavu, ako to tam vyzerá.“

„A zrazu sú pred tebou schody.“

„Schody?“

„Áno.“

„Len schody?“

„Len schody.“

„To je čudná hra.“

„Sú schody v tvojej predstave čudné?“

„Nie.“

„Aké sú?“

„Strmé. Úzke. Smerujú hore. Je tam zábradlie.“

„Z čoho sú?“

„Z kameňa.“

„Takže sú pevné.“

„Áno. Sú úplne pevné.“

„Je ich veľa?“

„Asi sto.“

„Sto je dobrý počet.“

„Takže som vyhrala?“

„V tejto hre sa nevyhráva, maličká.“

„Keď je to hra, musí niekto vyhrať.“

Usmial sa, zívola, ruky vystrel pred seba, potom nad seba a pretáhoval sa, ako sa ľudia pretahujú, keď sedia hodiny za počítačom.

Potom si nechal dlane za hlavou.

Zaborené v tých čiernych kučerách.

„Daj tie ruky späť,“ povedala som.

Ani sa nepohol.

Dlho na mňa pozeral.

Drzo.

Oči, nos, ústa, krk, prsia, brucho, zasa prsia.

A potom nižšie.

A nižšie.

Keď sa nám oči zase stretli, bolo to až po chvíli, dal si dole okuliare.

Vedela som, čo to znamená.

Nemusel urobiť nič iné.

Boli sme zrelí, dospelí a plachosť nás už opustila.

Keď sa jeho aj moje boky začali vlniť spoločným smerom do tmavých zákutí hriechu – aby naše zmysly, naopak, objavili tie najintenzívnejšie farby –, pocítila som lásku.

Alebo jej závan.

Možno nad nami len preletela.

Neviem.

Láska má veľa podôb. A túto našu pochopí málokto. Ani ja som ju nechápala. Ani on.

Ale lietala. Tam nad nami.

A keď mi bozkával krk a tlmene vykrikol a prsty sa nám silno prepletali, aby v nás ostali tie intenzívne farby čo najdlhšie, vtedy som ju pocítila.

Lásku.

Zúfalú.

Šialenú.

Našu...

Vstal. Dal si na nos okuliare, natiahol si boxerky a postavil sa do balkónových dverí, aby si zapálil cigaretu.

„Neprikrývaj sa,“ vyfúkol dym, keď videl, že pohľadom hľadám paplón.

„Dobre,“ prikývla som.

Mal právo na svoju pamäťovú stopu. Nech je dokonalejšia.

Mlčky do seba vtáhoval dávky nikotínu a oči od môjho tela odvrátil len vtedy, keď vyfukoval dym.

„Kocka na tej púšti symbolizuje to, ako chceš, aby ťa ľudia vnímali,“ vysvetľoval.

Vtedy, keď už sedel opäť na posteli. S mojimi nohami preloženými cez svoje stehná. So svojimi rukami na mojich stehnách.

„Veľká ako pyramída,“ povedala som zamyslene.

„Neprehľadná, tajomná, lesknúca sa na slnku a fascinujúca,“ dodal.

„Som čistý samožer.“

„Možno sa len poznáš viac, ako ťa poznajú ostatní.“

„Ďakujem, to bolo milé.“

„To, čo nasleduje, je horšie, maličká.“

Nervózne som sa zamrvila.

„Nemala som tam toho koňa nechávať, však?“

„Kôň je partner.“

„Vedela som, že to bola chyba.“

„Akého koňa na púšti v predstave vidíš, takého partnera chceš mať pri sebe v živote.“

Znovu som sa nervózne zamrvila.

„A to, ako sa v predstave správaš ku koňovi, značí, aký máš postoj k partnerovi.“

„Nechala som ho tam.“

„A cítila si sa fajn,“ prikývol, „v pohode, prirodzene.“

„A pritom bol múdry a dobrý. A krásny.“

„Áno.“

„Som monštrum.“

„Nie si monštrum. Len ti je dobre aj samej.“

„Ale on so mnou ísť nechcel.“

„Obzrela si sa, či za tebou šiel?“

„Nie.“

„Tak ako to môžeš vedieť?“

Vytiahla som vankúš spod hlavy a zakryla som si tvár.

„Poznám aj horšie odpovede,“ dodal, keď ma najväčšia hanba prešla.

„Existujú aj horšie odpovede?“

„Iste.“

„Neverím.“

„Niektorí ľudia si koňa vezmú so sebou, ale celý čas na ňom sedia.“

Usmiala som sa.

„Alebo ho ťahajú za sebou bez oddychu.“

„Čo si urobil s koňom ty, keď ti dávali túto hru?“

„Vzal som ho so sebou a kráčali sme vedľa seba.“

„Ježiš, ty si dokonalosť sama.“

„Nie som dokonalosť sama.“

Mlčali sme.

„Jeden kamarát si predstavoval dreveného hojdacieho koníka,“ povedal o chvíľu.

Vedel, že sa zasmejem.

Zasmiala som sa.

Oči mu zmäkli.

Zdvihol mi nohu a pobožkal ma na chodidlo.

Viackrát.

„A čo znamená tá búrka potom?“

„Púštna búrka je problém.“

„Zvládla som to?“

„Po svojom.“

„Čo iné sa dá robiť, aby si prežil púštnu búrku?“

„Pred problémom buď utekáš, alebo sa doň nezmyselne vrháš. Alebo ho riešiš pragmaticky, aby si prežil.“

Spokojne som vydýchla.

„Áno.“

„Ešte je možnosť mať pri sebe partnera, ktorý ti pomôže lepšie sa tou dekou zakryť.“

„Zase ten sprostý kôň.“

„Kôň je partner.“

„Odpustíš mi to?“

„Ty si proste taká.“

„Aká?“

„Aj mňa tak raz pustíš. Tak normálne, v pohode. Nedá sa ti to vyčítať.“

„My dvaja sme predsa niečo iné.“

Na chvíľu zvrátil čelo a nechty mi mimovoľne zaboril do stehna.

Bolelo to.

Ale medzi nami bolelo všetko.

Bolo to také... šialené.

„More je sex,“ pokračoval po chvíli.

„More je sex?“

„A tvoj vzťah k sexu,“ dodal.

„Aha.“

„Preto som sa pýtal, či tú hru poznáš.“

„Nepoznám.“

„Veď viem.“

„Poznáš ma, spávaš so mnou.“

Prikývol.

„Všetko sedí.“

„Naozaj?“

„Áno, čo sa týka sexu, je to presné.“

Palcom na nohe som mu zašla medzi stehná. Zovrel ich, aby som nemohla nohou pohnúť, a ja som sa usmiala.

„Mám kamoša, ktorý je panic napriek celkom pokročilému veku.“

„A?“

„V tejto hre si sadol na breh a šesť hodín čakal na loď.“

Smiali sme sa.

Bláznivo.

„Potom som šla doprava.“

„Veľmi rozhodne.“

„Čo to znamená?“

„Máš ambície do budúcnosti. Tam hľadáš svoju vyrovnanosť.“

„Kam si šiel ty?“

„Doľava.“

„Že som sa pýtala.“

„Ľudia, čo idú doľava, sú spokojnejší s tým, čo už dosiahli. Sú pokojnejší, nemajú také ambície.“

„Uhm.“

Usmial sa.

„Nebud' našťavaná.“

„Ešte schody. Vysvetli mi aj tie, nech to mám za sebou.“

„Schody sú priatelia. A kamaráti. Akých si vyberáš, koľko ich máš, či ťa ťahajú hore, alebo dole.“

Čakal, kým si spomeniem.

Spomenula som si.

„Aj to je pravda.“

„Veď tak sa to aj volá.“

„Čo?“

„Hra na pravdu o nás samých.“

„Trošku ma to desí.“

„Tá pravda?“

„Tá hra.“

Ostal ticho, hladkal mi nohy aj brucho, aj prsia, nohy a brucho jemne, prsia trochu drsnejšie, a ani ja som nič nepovedala, lebo mlčať treba presne tak dlho, ako sa rozpráva, aby slová našli svoju váhu – presne tak, ako si po cvikoch v joge ľahniete do polohy mŕtvolky, ako to nazýva moja jogínka, a čakáte, kým sa dych ustáli a telo upokojí.

Potom zdvihol hlavu, kučery sa mu z tváre rozutekali na boky, a povedal, akoby nad tým doteraz premýšľal:

„To žriebätko z tvojej predstavy...”

„Čo s ním?”

„Ty nepotrebuješ partnera, maličká. Ty by si chcela len dieťa.”

1.

Mala som to vedieť už vtedy na Silvestra.

Privolala som to. Tak to totiž je – čo vyslovíte ako myšlienku, to si vesmír vezme za vaše želanie a už sa to na vás valí...

Neodhadla som to už na začiatku. Úplne som to podcenila.

Možno to bolo pre to víno, pili sme ho veľa, ružové aj biele, šumivé aj nešumivé, veď bol Silvester. Áno, to víno vo mne omámilo ostražitosť, a preto neblikali žiadne kontrolky. Ale vôbec žiadne. A možno aj niečo zablikalo, ale tieto malé svetielka sa stratia, keď všade naokolo vybuchujú ohňostroje, ľudia okolo vás kričia, tancujú, tešia sa a dookola spievajú Happy New Year od Abby. Vždy mám slzy v očiach, je to také dojemné, keď len preto, že sa lámu roky, sa ľudia presviedčajú, že dokážu veci, ktoré nedokázali dovtedy, a že všetko bude lepšie, krajšie, voňavejšie, ľahšie, lacnejšie a neviem aké-šie.

Vtedy to tiež bolo tak.

Vtedy, na Silvestra, keď zavolať po polnoci ako prvý.

Tesne po tom, čo som uprostred bandy svojich kamarátov a rodiny veselo vyhlásila:

„A teraz minúty pravdy! Ktorý chlap mi zavolať prvý a popraje mi všetko dobré v novom roku, je mužom môjho života.“

Jasné, mala som už liznuté. Vlastne nie, bola som už dosť opitá, všetci sme boli dosť opití, chichotali sme sa ako blázni, bozkávali sme sa jeden cez druhého a vykrikovali Happy New Year, Happy New Year! Mobil som stískala v dlani so stopercentným presvedčením, že zavolať Tomáš, ktorý s nami v horách nebol, lebo slúžil v nemocnici. Mal voľno na Vianoce, tak si musel odrobiť Nový rok, tak to prosťte medzi lekármi chodí. A môj otec, ktorý bol tiež

liznutý, vzal do rúk svoj mobil, párkrát sa dotkol jeho veľkej obrazovky, a keď mi jeho číslo blikalo na displeji a všetci sa na tom strašne zabávali, povedala som: „Oci, neróóób,“ a on ma za hurónskeho rehotu ostatných len pobožkal na líce.

„Len aby si vedela,“ povedal potichu a mama na mňa s láskou pozerala, aha, vlastne ona jediná nebola opitá, mamy to pred svojimi deťmi s alkoholom nepreženú ani vtedy, keď sú už deti dospelé, a ja som povedala, že to sa neráta. Ale nikoho to netankovalo, všetci sa ďalej jeden cez druhého bozkávali a vykrikovali Happy New Year, Happy New Year... Bolo nás veľa, dokopy asi štyridsať, tak sme mali čo robiť, aby sme popriali šťastný nový rok úplne každému...

Viem, že som sa nahlas smiala a objímala Riu. Povedala mi, že ma miluje najviac na svete, a ja som jej povedala, že ja ju tiež. Ona potom objímala môjho otca a ja som si štrngla s jej frajerom. Takým idiotom, čo sa jediný nesmial, lebo bol generálnym riaditeľom niečoho, a to sa asi nepatrí, aby sa odviazal, keď má na vizitke takú funkciu.

A do toho všetkého zavolať on.

Vlastne mi zavolať prvýkrát v živote.

Dovtedy mi volala len jeho žena.

Nepoznala som to číslo, bola to bratislavská pevná linka, rozšafne som zdvihla a zaspievala som:

„Šťastný nový rok, muž môjho života!“ Lenže na druhej strane nebol Tomáš, ale niekto, koho som

nepoznala, kto mal hlboký hlas a očividne sa z príchodu nového roka netešil.

Povedal: „Prepáčte, toto sa asi nehodí,“ a ja: „Ale hodí, v pohode, len mi povedzte, kto volá.“ A on sa predstavil.

Priezviskom.

Hovorím, bola som trochu opitá, tak som si to priezvisko nespojila s tvárou jeho ženy, ešte chvíľu som koketne zisťovala, kto sa skrýva za tým hlbokým hlasom, ale keď povedal, že je asi zle, lebo Janke odtiekla plodová voda a ešte vôbec nemala, je v strese a on v ešte väčšom, lebo nevie, čo má robiť, a v tom cirkuse, čo je vonku, nechce ísť do nemocnice, vtedy som okamžite spozornela, došlo mi, kto je na druhej strane telefónu, a asi som aj vytriezvela.

Fakt sa to dá, vytriezviť zo sekundy na sekundu, keď to potrebujete.

Alebo keď vás potrebujú iní.

„Počkajte, počkajte, musím nájsť tiché miesto, lebo vás veľmi zle počujem,“ hovorila som do aparátu, predierala som sa cez tancujúce spotené telá a očami som hľadala kút, kde by nehučala Abba, kde by neštrngali poháre so sektom a kde by sa ľudia hlasno netešili z toho, že sú o rok starší...

„Ešte raz prepáčte,“ povedal, keď som už stála na hotelovej chodbe a nepotrebovala som si zapchávať druhé ucho, aby ma hluk nerušil.

„Prepáčte, ale Janka kázala, aby som volal vám a... šťastný nový rok... aby som nezabudol.“

„Ste si istý, že je to plodová voda?“

„Janka tvrdí, že určite.“

„Kedy odtiekla?“

„Pred dvadsiatimi minútami.“

„Krváca?“

„Nie, ona... ona len plače.“

Nevedela som si spomenúť, v ktorom týždni tehotenstva je. Tá jeho Janka. Ale dobré číslo to nebolo. Určite nie dobré na pôrod. To určite nie.

„Dáte mi ju k telefónu?“

„Ona... plače.“

„Nech neplače a nerobí paniku, bábätko všetko cíti. Možno sa nič nedeje a ona mu vytvára zbytočný stres.“

„Dobre.“

„Povedzte jej to.“

Počula som, ako jej to hovorí. Lásavým, trochu vystrašeným hlasom.

Tak som mala pár sekúnd na premýšľanie. Musím ju dostať do nemocnice. Musím ju dostať k Tomášovi, ktorý zatiaľ nezavolať, lebo asi rodí. Pravdepodobne prvé dieťa, čo sa v tomto roku na Slovensku narodí, a pravdepodobne v tom prvenstve bude mať aj prsty.

Tomáš musel byť vždy tam, kde sa dialo niečo víťazné. Kde boli kamery. Kde mohol fundovane mudrovať a blahosklonne pohladkať ubolenú rodičku.

„Plače,“ hlboký hlas ma vrátil späť.

„Musíte ju vziať do nemocnice.“

„Dobre.“

„Môj priateľ má službu, je pôrodník, pozrie sa na ňu, dobre?“

„Pôrodník?“ V jeho hlase bolo počuť zdesenie.

„Neznamená to, že bude rodiť, len ju musí prezrieť a zistiť, či je Janka aj bábätko v poriadku.“

Počula som, ako mu ona niečo hovorí.

„Janka sa pýta, či je to zlé.“

„Dáte mi ju k telefónu?“

V slúchadle niečo zašramotilo.

„Soni,“ oslovila ma plačlivo.

„Janka!“

„Soni, nemôžem o to dieťa prísť. Nemôžem.“

„Aká bola tá voda?“

„No... voda.“

„Číra?“

„Áno.“

„Veľa?“

„Áno,“ rozplakala sa.

„Máš kontrakcie?“

„Nie. Nemám.“

„Ani žiadny zvláštny pocit v brušku? Tlak?“

„Nie. Možno trochu. Neviem.“

„Dobre, tak teraz sadnete do auta a pôjdete do nemocnice, áno?“

„Ešte nemôžem rodiť.“

„Nebudeš rodiť.“

„Sľubuješ?“

Nemohla som jej to sľúbiť.

„Sľubujem.“

Plakala.

Okolo mňa prešla skupinka mladých chlapcov.

Smiali sa a popriali mi šťastný nový rok.

Kývla som im hlavou.

„Keby som teraz rodila, bolo by to zlé, však? Veľmi zlé.“

Áno, to by bolo veľmi zlé.

„Nie, nebolo by to zlé, Janka. Dnes sa rodia bábätká aj takto skoro. Ale možnosť, že rodiš, je malá,“ povedala som.

Neodpovedala. Len plakala. Vzdychla som.

„Daj mi svojho muža, zlatko. A neplač. Musíš byť silná. Teraz musíš byť silná.“

„Dobre.“

„Zavolám Tomášovi, má službu, bude ťa čakať, áno?“

„Dobre.“

„Budem stále na príjme, volaj kedykoľvek.“

„Ďakujem ti.“

V telefóne to znovu zašramotilo, znovu sa ozval ten hlboký hlas, spýtal sa, v ktorej nemocnici slúži ten môj Tomáš, kde sa má hlásiť, a keď sa na hotelovej chodbe, kde som stála, objavila Ria s kučeravými očami, mávala rukami a kričala: „Sonisko, kde sa schovávaš, poď, ide tombola, vyhráme, lebo tento rok je šťastný rok,“ z telefónu sa ozval zúfalý ženský výkrik.

Bol ostrý, prenikavý, musela stáť blízko svojho muža, automaticky som telefón odtiahla od ucha,

až potom som si ho znovu priložila k hlave a spýtala som sa:

„Čo sa deje? Čo sa jej stalo?“

A on povedal:

„Krváca. Už aj krváca.“

2.

Vtombole sme nevyhrali. Vôbec nič a vôbec nikto z celej našej početnej bandy, čo sa zdalo čudné, ale len mne, lebo som trošku vytriezvela. Ostatným to bolo dosť ukradnuté, bavili sa na tom, ako hľadali na lístočkoch správne čísla, ktoré boli tesne vedľa tých, ktoré vytiahli, odušu tleskali tým, ktorí vyhrali, a potom sa s plnými pohármi v rukách objímali a veselo sa utvrdzovali v tom, že budú mať šťastie v láske.

Obrovské šťastie v láske.

Keďže nič nevyhrali.

Pila som spolu s nimi, ich tempom, ale pila som do triezva, do toho najtriezvejšieho triezva, poznáte to, stačí moment a už vám ostatní so zábavou a s náladou utečú a môžete robiť čokoľvek, nedostihnete ich. Pila som ružové víno, v hlave sa mi miešali hlasy, najskôr jeho hlboký, potom jej uplakaný, potom Tomášov, pragmatický a racionálny – Áno, rodil som, preto som nevolal, aj tebe šťastný nový rok, vlastne nám obom, Soni, šťastný rok, kto sem ide? Ktorý týždeň? Tak to nie je bohvieaká prognóza. Isteže, spravím všetko, čo sa bude dať, možno to zastavíme, zavolám ti, ahoj. Ahoj a pozdravuj všetkých tam...

Mobil som mala na stole, čakala som, že mi niekto podá informáciu, ale ja som bola tá posledná, na koho mysleli, logicky, celé to predsa malo byť úplne inak. A Ria videla, že nie som celkom vo svojej koži a moja bujará veselosť ostala tam na hotelovej chodbe, kde som telefonovala, spýtala sa, čo sa deje, a ja som jej povedala:

„Jana. Tá, čo som s ňou začínala. Asi rodí.“

„Tá Jana?“ zdvihla obočie, dôraz dala na slovo tá, lebo poznala ich príbeh, a na tvári sa jej usadil ľútostivý výraz. „Nie je to nejako skoro?“

„Úplne skoro.“

„Takže...“

„Neviem,“ povedala som pravdu. „Naozaj neviem.“

Pohladkala ma po pleci, podala mi pohár, už tam nebolo ružové víno, ale biele, trochu smutne sme si štrngli a napili sa.

Na pódium vyšiel dídžej a spustil divoké tanečné kolo plné Lambád a Macareny a ešte aj tú pesničku, čo v nej spievajú aserehe či čo, aj tú pustil, aby sme sa všetci pri bláznivom tanci totálne dorazili a išli spať. Aj sme išli, ešte ani nesvitalo, keď som klesla do perín a zaspala som spánkom – ani hlbokým, ani plytkým, skôr zaslúženým, vyčerpaným, v ktorom si potrebuje oddýchnuť telo, ale hlavne mozog. Lebo sa v ňom nazbieralo príliš veľa informácií a nevie ich utriediť, nevie, aké signály má vysielat', a ja som preto nevedela, akú mám náladu – či povznesenú, veď bol Silvester, či som vystresovaná, lebo Jana, ktorá mala ešte skoro polovicu tehotenstva pred sebou, asi rodí. Snívali sa mi hlúposti, videla som pôrodnú sálu, ktorá bola úplne iná ako tie, ktoré poznám, namiesto veľkého svetla nad stolom ju osvetľoval ohňostrojek, ja som nestála pri rodičke, ale sama som rodila, lekár, ktorý nado mnou stál, bol skúšajúci z medicíny, ktorý ma nenechal prejsť z interny, stále mi kládol nejaké odborné otázky, a tesne pri ňom stál Tomáš, ktorý odpovede poznal a strašne sa za mňa hanbil.

Strašná haluz.

Ani neviem, čo sa mi vlastne narodilo.

„Má dievčatko,“ povedal Tomáš, keď sme sa potom, niekedy okolo obeda, telefonicky spojili.

„Takže predsa rodila.“

„Hej.“

„A?“ trochu mi stiahlo žalúdok.

„Čo ti poviem, Soni, bola v 23. týždni. Najbližšie dni ukážu.“

Dni, možno týždne. Prvé dva sú najdôležitejšie.

„Vieš, čo sa stalo?“

„Nenašiel som nič patologické. Nič.“

„Bola v strašnom strese z toho tehotenstva.“

„Vieš, že tých príčin mohlo byť mnoho.“

„A bábätko?“

„Všetko ti povie ona.“

„Ježiš, Tomáš, mala som byť jej dula, nehrajme sa teraz na lekárske tajomstvo.“

„Povie ti to ona,“ zopakoval pragmaticky a neústupčivo.

Vzdychla som.

„Dobre.“

„Teším sa už na teba.“

„Strašne ma mrzí, že som nebola pri nej.“

„Ako by si jej asi tak pomohla?“

„Psychicky by som jej pomohla, Tomáško, psychicky.“

„Na to nebol čas.“

„Vždy je čas na milé slovo uprostred toho zmätku.“

„Soni...“

„Nehádajme sa teraz,“ zastavila som debatu, ktorá šla tým istým smerom ako stovky ráz predtým.

On, lekár pragmatik.

Ja, dula, mysliača na dušu, psychiku, pohodu. Aj matky, aj bábätko.

On, študovaný, atestovaný, disciplinovaný, úspešný a uznávaný.

Ja, nedoštudovaná, snažiaca sa o úspech, bez disciplíny, lekármi tak trochu zaznávaná.

„Jasné, nehádajme sa,“ jeho hlas zmäkol.

„Tak zajtra.“

„Tak zajtra.“

Položili sme.

Chcela som mu povedať, že ho ľúbim.

Za to, ako si vie zachovať chladnú hlavu, za to, že Jane venoval zvýšenú pozornosť. Lebo viem, že sa jej venoval trochu viac, trochu inak, trochu citlivejšie, ako by sa venoval inej pacientke. Bola to moja klientka. Hoci mu celé moje „dulovstvo“ bolo trochu proti srsti alebo na smiech, ľúbil ma, a tá láska tam bola. Celý čas, keď ju prijímali – už totálne zoslabnutú ju brali z rúk jej manžela, ktorý bol biely ako krieda –, celý čas aj potom, keď sa pôrodu nedalo zabrániť, myslel na to, že tá žena má niečo spoločné so mnou, a tak sa aj správal. K nej. Aj k nemu, jej mužovi, čo sedel nepohnute na tvrdej lavici na chodbe pri automatoch na kávu a na čokoládové tyčinky a s napätým výrazom na tvári čakal, čo bude, čo sa stane, čo im to Boh po tom všetkom zase vyviedol. Aspoň tak mi to neskôr rozprávali sestričky, bol to zhon, aký na Nový rok nečakali, niektorí si dali aj za glg sektu a v okami-hu, ako prišiel ten muž držiaci v náručí krvácajúcu ženu, museli všetky bublinky vyprchať, lebo nešlo o fazuľky, ako hovorí môj otec.